

1
meilės
architektai

Pamilti
Džekę

Nora
Roberts

svajonių knygos

Tavo širdies terapija

*Jausmų pasaulis, kuriame skleidžiasi draugystės žiedai,
karaliauja meilė, verda aistros, dūžta širdys,
pildosi slapčiausi troškimai ir lūkesčiai.
Ir visa tai – garsiausių pasaulio rašytojų
laiko patikrintuose kūriniuose:
intriguojančiuose, užburiančiuose
jausmų romanuose
ir šeimų sagose.*

Aš gantą
Aš minkštą viršelį

Nora Roberts

1

meilės
architektai

Pamilti Džekę

Romanas

Svajonių knygos
Vilnius
2018

Keisei Maikls, nes ji supras Džeķe.

Džekė įsimylėjo namą tą pačią akimirka, kai tik jį pamatė. Na, ji visada greitai įsimylėdavo. Ir ne dėl to, kad būtų buvusi labai paveiki, tiesiog mergina buvo atvira, itin atvira, savo ir kitų žmonių emocijoms.

Namas kėlė daugybę dar nepatirtų jausmų, jis dvelkė ne vien ramybe. Tai gerai. Visiška ramybė džiugina dieną dvi, paskui apima nuobodulys. Džekėi iš karto patiko kontrastas: griežtiems, išdidžiai atsikišusiems namo kampams jaukumo suteikė erkeriniai langai ir nelauktai žavus arkinis įėjimas.

Spindinčios saulėje baltos sienos dar labiau išryškino juodmedžio apdailą. Džekė buvo ne iš tų, kurie mano, kad pasaulyje vyrauja tik juoda ir balta, tačiau pastato išorė patvirtino teiginį, jog dvi priešybės gali harmoningai derėti.

Pro plačius langus, išeinančius į vakarus ir į rytus, skaisčiai tvieskė saulė. Sode greta namo tarpo daugybė gėlių, jos augo ir moliniuose vazonuose terasoje. Džekę džiugino ryškių spalvų šėlsmas, kuriantis egzotiškos prabangos įspūdį. Aišku, jei nebus lietaus ir kaitra neatslūgs, visa tai teks laistyti, bet mergina buvo nusiteikusi pasiraitoti rankoves, rezultatas tikrai vertas pastangų.

Pro stiklines duris Džekę pasigėrėjo skaidriu kaip krištolas vandeniui išklotame plytelėmis inksto formos baseine. Baseiną irgi teks prižiūrėti, bet įdėtos pastangos atsipirks su kaupu. Džekę įsivaizdavo, kaip sėdi prie baseino grožėdamasi saulėlydžiu ir mėgaudamasi gėlių kvapais. Viena. Na, tai nedidelis trūkumas, ji vylėsi ištersianti.

Už baseino ir nuokalnėn besileidžiančios pievos buvo matyti kanalas. Jo vanduo buvo tamsus ir paslaptingas, bet Džekę pamatė prašvilpiančią motorinę valtį. Keista, tačiau variklio riaumojimas jai patiko. Vadinas, netoliese esama žmonių, su kuriais galima susisiekti, tik jie įsikūrę gana toli ir neįkyrės.

Kanalas priminė Džekei itin smagų mėnesį, paauglystėje praleistą Venecijoje. Tada

ji plaukiojo gondolomis ir koketavo su tamsiaakiais vaikinais. Aišku, Florida pavasarį ne tokia romantiška kaip Italija, bet Džekę jautėsi visai patenkinta.

– Man patinka, – ji nusigręžė nuo lango. Didžiulis kambarys buvo užlietas saulės šviesos. Dvi vienodos gelsvai pilkos sofos puikiai derėjo prie plieno mėlynumo kilimo. Kiti elegantiški baldai buvo iš juodmedžio ir turbūt labiau atitiko vyrišką dvasią. Džekė buvo nepriekabi; net jei trūkumai badydavo akis, geranoriškai su jais susitaikydavo, bet šis namas ir sodas buvo tikra tobulybė.

Ji nusišypsojo vyrui, kuris stovėjo prie kruopščiai išvalyto ir paversto niša augti paparčiui balto marmurinio židinio. Regis, jis atsistojo čia tyčia, nes mūvėjo baltas atogrąžų stiliaus kelnes ir vilkėjo marškinėlius. Džekė pažinojo Frederiką Maknamarą, todėl neabejojo, kad taip ir yra.

– Kada galiu įsikelti?

Apvalų berniukišką Fredžio veidą nušvietė šypsena. Pažvelgęs į jį niekas nebūtų įtaręs, kad šis žmogus – tikras ryklis.

– Pažįstu Džekę – visada veikia pagauta pirmo impulso. – Pats Fredis buvo apvalus –

lyg ir ne storulis, bet ir ne raumeningas. Mėgstamiausias jo pratimas buvo kviesiti padavėją arba taksį. Judėjo jis su tingiu grakštumu, kadais apsimestiniu, bet dabar tapusiu antrąja jo prigimtimi. – Dar nematei antro aukšto.

– Apžiūrėsiu, kai išsikrausiu daiktus.

– Džeke, noriu, kad neabejotum pasirinkimu, – Fredis paplekšnojai per skruostą – tarsi ji būtų jauna išsiblaškus mergaitė, o jis vyresnis patyręs pusbrolis. Mergina stengėsi nekreipti į tai dėmesio. – Nenorėčiau, kad po dienos kitos imtum gailėtis. Galų gale juk ketini gyventi šiame name viena tris mėnesius.

– Na, juk turiu kur nors gyventi, – Džekė nekantriai mostelėjo ranka. Jos rankos buvo plonos ir dailios, kaip ir ji pati. Ant pirštų blykčiojo auksiniai žiedai su įvairiaspalviais brangiaisiais akmenimis, bylojantys apie jos potraukį grožiui. – Rimtai nusprendžiau rašyti, todėl man reikalinga vienatvė. Neklausiu, ar yra palėpė, bet tai dar nereiškia, kad namas man netinka.

Mergina trumpam nutilo. Gal vis dėlto verta būti atsargesnei su Fredžiu, nors jis ir pusbrolis. Tačiau Džekė visada juto didelę

simpatiją Fredžiui, tegu ir žinojo, kad jis ne visai sąžiningas.

– Tikrai gali pernuomoti namą man?

– Be abejonės, – Fredžio balsas buvo toks pat ramus kaip ir veidas. Jei pusbrolis ir turėjo raukšlių, tai kruopščiai jas slėpė. – Šeiminkas būna čia tik žiemą, ir tai protarpiais. Bet jis pageidauja, kad name kas nors gyventų. Pažadėjau Natanui, kad būsiu čia iki lapkričio ir prižiūrėsiu būstą, tačiau atsirado neatidėliotinas reikalas San Diege. Žinai, kaip būna, brangute.

Džekė iš tiesų žinojo, kaip būna. Jei kalbėsime apie Fredį, „skubus reikalas“ reiškė, kad jam reikia slapstyti arba nuo pavydaus vyro, arba nuo teisėsaugos.

Nors nebuvo išvaizdus, jis nuolat turėdavo bėdų dėl pirmos priežasties ir netgi garsi pavardė neapsaugodavo jo nuo bėdų dėl antros.

Aišku, Džekei derėjo būti apdairesnei, bet ji toli gražu ne visada elgėsi išmintingai, be to, pats namas, jo garsai ir kvapai privertė užmiršti visa kita.

– Jeigu savininkas nori, kad namas nestovėtų tuščias, su malonumu padarysiu jam šią

paslauga. Paskubėk Fredi ir duok man pasirašyti, kur reikia. Noriu išsikrauti daiktus, tada porą valandų pasipliūškenti baseine.

– Na, jeigu apsisprendei, – Fredis jau traukė iš kišenės sutartį. – Tik šiukštu pasikui nekelk bangų, kaip tąsyk, kai nusipirkai iš manęs poršė.

– Tada tu pamiršai pasakyti, kad greičių dėžė vos laikosi.

– Detalėmis turi rūpintis pirkėjas, – švelniai tarė Fredis duodamas Džekei sidabrinį plunksnakotį su monograma.

Merginą trumpam užplūdo nerimas. Vis dėlto ji sudaro sutartį su pusbroliu Fredžiu. Fredžiu, mėgstančiu lengvai užsidirbti pinigų ir nepraleidžiančiu progos pasipelnyti. Tą akimirką sode sučiulbo paukštis ir Džekė palaikė tai geru ženklu. Aiškiu, tvirtu braižu ji pasirašė sutartį ir išsitraukė čekių knygele.

– Tūkstantis už mėnesį ir galėsiu čia gyventi tris?

– Dar penki šimtai užstato už galimą žalą, – pridūrė Fredis.

– Gerai, – Džekė pagalvojo, kad jai pasisekė, jog gerasis pusbrolis Fredis nepareikalavo komisinių. – Paliksi man savininko telefoną

arba adresą, kad prireikus galėčiau su juo susisiekti?

Fredis akimirką sustingo, tada plačiai nusišypsojo. Garsioji Maknamaros šypsena, akinanti ir nuoširdi.

– Jau pranešiau jam apie pasikeitimus, tad dėl nieko nesijaudink, mieloji. Jis pats su tavim susisieks.

– Na, ir gerai, – Džekė neketino gilintis į smulkmenas. Už lango vėlyvas pavasaris, ji turi naują būstą ir naujų planų, ir apskritai nėra didesnio malonumo pasaulyje, kaip pradėti viską iš naujo. – Aš viskuo pasirūpinsiu, – ji palietė didžiulę kinišką vazą. Šiuo atveju turbūt geriausia pradėti nuo šviežių gėlių puokštės. – Pavakarieniausi su manim, Fredi?

Čekis jau gulėjo vidinėje pusbrolio švarko kišenėje ir jis vos susilaikė jos nepaglostęs.

– Būtų smagu paplepėti, paliežuvauti apie šeimą, bet mudu viską sutvarkėme, o man reikia skubėti į lėktuvą. Džekė, tau veikiausiai teks nueiti į parduotuvę. Virtuvėje rasi kuklių maisto atsargų, – tardamas šiuos žodžius Fredis apėjo krūvą lagaminų. Jam nė nedingtelėjo pasisiūlyti užnešti juos į viršų, o

Džekei nešovė į galvą šito paprašyti. – Raktai ant stalo. Linkiu gerai praleisti laiką.

– Taip ir bus. – Fredis čiupo savo lagaminus, Džekė atidarė jam duris. Ji nuoširdžiai pasiūlė pusbroliui pavakarieniauti drauge ir taip pat nuoširdžiai nudžiugo, kai jis atsisakė. – Ačiū, Fredi. Esu tau labai dėkinga.

– Nėra už ką, brangute, – Fredis pasilenkė jos pabučiuoti atsisveikinimui ir Džekė užuodė brangaus jo odekolono kvapą. – Perduok linkėjimų šeimai.

– Būtinai. Laimingos kelionės, Fredi.

Pusbrolis nužingsniavo prie automobilio – ilgo, elegantiško kabrioletu. Balta mašina derėjo prie drabužių. Sukrovęs lagaminus į bagažinę Fredis sėdo prie vairo ir tingiai pamojavo Džekei. Po akimirkos ji liko viena.

Džekė pasitraukė nuo lango ir apkabino save rankomis. Dabar ji pati sau šeiminkė. Žinoma, taip jos gyvenime jau yra buvę. Galų gale jai dvidešimt penkeri, ji ne kartą yra važiavusi viena atostogauti, turi nuosavą butą ir savo gyvenimą. Bet kiekviena nauja pradžia jai atrodė tikras nuotykis.

Jeigu kalbėsime apie šiandieną... Šiandien gegužės 25 ar 26 diena? Nesvarbu. Džekė

papurtė galvą. Šiaip ar taip, šiandien ji pradeda naują karjerą. Žaklina R. Maknamara, rašytoja.

„Skamba visai neblogai“, – pagalvojo Džekė. Ji nusprendė nedelsdama išpakuoti rašomąją mašinėlę ir imtis pirmo skyriaus. Nusijuokusi mergina čiupo mašinėlę, sunkiausią lagaminą ir patraukė į viršų.

Džekė labai greitai priprato ir prie pietinio klimato, ir prie namo, ir prie naujos dienvartarkės. Ji kėlėsi anksti. Mėgavosi ryto tyła, paskui suvalgydavo skrebutį užsigerdama sultimis, o jeigu panorėdavo, užkąsdavo šaltos picos su kola. Spausdino dabar kur kas greičiau – baigiantis trečiai dienai mašinėlė tarškėjo be perstojo. Po vidurdienio Džekė mesdavo darbą ir eidavo prie baseino – plaukioti, pasikaitinti saulėje ir apgalvoti kitą sceną ar siužeto vingį.

Mergina įdegdavo greitai ir lengvai. Šią dovaną Džekė gavo iš prosenelės italės, ji šiek tiek praskiedė airišką Maknamarų giminės kraują. Įdegis Džekei labai tiko, be to, ji naudodavosi kremais ir veido drėkikliais, kuriuos jos mama tiesiog dievino. „Žaklina,

gražuole moterį padaro skaisti oda ir puiki figūra, o ne stilingi drabužiai ir nepriekaištingas makiažas“, – nuolat kartodavo ji.

Na, Džekė paveldėjo skaisčią odą ir dailią figūrą, tačiau net ir jos motina turėjo pripažinti, kad dukra niekada netaps tobula gražuole. Ji buvo miela, įdomi, spinduliavo jaunyste ir sveikata. Džekės veidas buvo greičiau trikampis nei ovalus, lūpos ne grakščiai išlenktos, o tiesiog putlios. Akys kiek per didelės. Rudos – vėl linkėjimai iš Italijos, – o ne žalios kaip jūra ar dangiškai žydros kaip kitų šeimos narių. Paauglystėje Džekė, dideliam motinos nepasitenkinimui, daug eksperimentavo – dažė plaukus įvairių spalvų dažais ir sruogelėmis. Tie bandymai toli gražu nebuvo sėkmingi, todėl mergina galų gale susitaikė su tuo, ką jai davė Viešpats – jai netgi ėmė patikti tikroji jos plaukų spalva. Džekė buvo garbanota iš prigimties, todėl jai nereikėjo gaišti brangaus laiko salonuose. Ji kirposi trumpai, tankūs garbanoti plaukai gaubė veidą kaip aureolė.

Tai buvo labai praktiška, ypač dabar, kai ji kiekvieną popietę plaukiodavo baseine. Išlipus užtekdavo papurtyti galvą ir švelniai

pakedenti plaukus pirštais – šukuosena vėl atrodydavo puikiai.

Kiekvieną rytą Džekė visa siela pasinerdavo į darbą, paskui plaukiodavo baseine, tada užkandusi vėl sėsdavo prie rašomosios mašinėlės ir dirbdavo iki vakaro. Baigusi su malonumu kapstydavosi sode arba sėdėdavo, žiūrėdavo į praplaukiančias valtis ar skaitydavo terasoje. Atsipalaiduodavo ir sukūrinėje vonioje – burbuliuojantis vanduo ir tvankus karštis stiklo kabinoje sukeldavo malonų nuovargį.

Džekė rakindavo duris, bet jai labiau rūpėjo apsaugoti svetimą turtą, o ne save. Kiekvieną vakarą ji guldavosi į lovą neslegiama jokių rūpesčių ir jausdama visišką santarvę su aplinkiniu pasauliu, džiaugsmingai laukdama, ką atneš naujas rytas.

Prisiminusi Fredį ji kaskart nusišypsodavo. Galbūt šeima dėl jo klydo? Tiesa, pusbrolis ne sykį yra pasinaudojęs vieno ar kito giminaičio patiklumu ir palikęs ant ledo, bet pasiūlydamas Džekei išsinuomoti namą Floridoje tikrai padarė didžiulę paslaugą. Trečios dienos vakarą pasinerdama į burbuliuojančią vonią Džekė pagalvojo, ar

atsidėkojant nevertėtų nusiųsti Fredžiui gėlių. Jis to nusipelnė.

Mirtinai pavargęs jis vis dėlto džiaugėsi galiausiai atsidūręs namie. Paskutinis kelionės tarpsnis nepaprastai prailgo. Pusmetį prabuvęs svetur Natanas norėjo ne tik išsilaiptinti gimtojoje žemėje. Kai lėktuvas nusileido Niujorke, vyrą apėmė didžiulis nerimas. Jis buvo namie, bet dar ne visai. Pirmą kartą per šiuos mėnesius Natanas leido sau pajusti norą atsidurti nuosavame name, savo lovoje. Savo šventoje privačioje erdvėje.

Skrydis į Floridą buvo atidėtas valandai. Grieždamas dantimis Natanas blaškėsi po oro uostą. Paskui lėktuve, nors labai mėgo skraidyti, vis dirščiojo į laikrodį ir skaičiavo, kiek dar jam liko kyboti tarp dangaus ir žemės.

Fort Loderdeilio oro uostas irgi buvo ne namai. Natanas praleido Vokietijoje ilgą šaltą žiemą ir nebesižavėjo sniegu bei varvekliais, bet šiltas drėgnas oras ir palmės tik erzino, nes jis vis dar buvo ne namie.

Natano automobilis stovėjo oro uosto aikštelėje. Atsisėdęs prie vairo ir suvokęs, kad

atsidūrė įprastoje aplinkoje, jis ėmė palengva atsitokėti. Varginantis skrydis iš Frankfurto į Niujorką, trukdžiai, nekantrus laukimas – visa tai liko praeityje. Jis sėdėjo savo automobilyje ir po dvidešimties minučių įsuks į savo namų prievąžą. Šiąnakt Natanas miegos ant savo paklodžių, kurias neseniai išskalbė ir tvarkingai išlygino ponias Greindž. Fredis Maknamara patikino, kad namų tvarkytoja viską paruoš iki jam parvykstant.

Nataną šiek tiek graužė sąžinė dėl Fredžio. Aišku, buvo ne visai gražu prašyti jį išsikraustyti, bet po pusmečio alinančio darbo Vokietijoje nebeturėjo jėgų užimti svečių. Būtinai reikės paskambinti Fredžiui ir pasakyti ačiū, kad prižiūrėjo namą. Natanas manė taip buvęs išvaduotas nuo daugybės nereikalingų rūpesčių, todėl Fredis tikrai nusipelnė nuoširdžios padėkos.

„Padarysiu tai po kelių dienų, – nusprendė Natanas kišdamas raktą į spyną. – Kai išmiegosiu dvidešimt valandų ir iki valios padykinėsiu nieko neveikdamas.“

Jis atidarė duris, uždegė šviesą ir apsidairė. Vis dėlto kaip gera atsidurti čia, name, kurį jis pats suprojektavo ir pastatė, tarp

daiktų, kuriuos rinko atsižvelgdamas tik į savo skonį.

Natanas pagalvojo, kad viskas lygiai taip pat, kaip paliko išvažiuodamas... ne, ne visai taip, dingtelėjo staiga. Akys buvo sunkios, tarsi pripiltos smėlio. Jis jas pasitrynė ir vėl apsižvalgė.

Kas perkėlė Mingų dinastijos vazą prie lango ir pamerkė į ją vilkdalgių? Kodėl Meiseno porceliano dubuo stovi ne ant stalo, o ant lentynos? Natanas susiraukė. Jis buvo atidus smulkmenoms ir matė, kad daugelis daiktų ne savo vietose.

Reikės apie tai pasikalbėti su ponia Greindž... Bet apmaudžios smulkmenos tikrai neaptemdys ilgai laukto sugrįžimo džiaugsmo.

Natanui magėjo eiti tiesiai į virtuvę ir įsipilti šalto, gaivinančio gėrimo, bet jis buvo įpratęs laikytis tvarkos. Paėmė lagaminus ir mėgaudamasis tylą ir vienatvę ėmė lipti į antrą aukštą.

Įėjęs į miegamąjį ir uždegęs šviesą Natanas sustingo lyg trenktas žaibo. Lėtai pastatė lagaminus ant grindų ir priėjo prie lovos. Ji buvo ne tvarkingai paklota, kaip derėjo, o

tik pridengta užtiesalu. Čipindeilo tualetinis staliukas, kurį jis prieš penkerius metus nusipirko „Sotheby’s“ aukcione, nukrautas indeliais ir buteliukais. Kambaryje tvyrojo kažkoks svetimas kvapas, jį skleidė ne tik rožės, pamerktos Voterfordo vazoje – ji, beje, turėjo stovėti kartu su indais valgomajame. Tai buvo moters kvapas. Dvelkė pudra, kūno losjonu ir kosmetiniu aliejumi. Tiesa, kvapas buvo neįkyrus, o gana švelnus ir viliojantis. Ant lovos Natanas išvydo ryškia dėmę. Įsižiūrėjęs geriau suprato, kad tai bikinio kelnaitės.

Ponia Greindž? Ne, tokia prielaida juokinga. Apkūni ponia į jas neįkištų net vienos kojos. Nebent Fredis turėjo viešnią... Natanas pavartė kelnaites rankose. Jis nieko prieš, kad Fredis atsiveda draugę, bet tik ne į jo miegamąjį. Ir kodėl, po velnių, jos daiktai vis dar čia?

Natanas mintyse kaipmat nusipiešė nepažįstamosios paveikslą – padėjo laki architekto vaizduotė. Aukšta, liekna, seksuali. Kvatoklė. Nepraleidžianti progos pasilinksminti. Greičiausiai raudonplaukė su akinančia šypseną. Triukšminga. Tokios moterys patinka Fredžiui. Kad ir kaip ten būtų, bet juodu su

Fredžiu susitarė, kad iki jo atvykimo namas bus tuščias ir sutvarkytas. Natanas dar kartą dirstelėjo į indelius ant tualetinio staliuko. Reikės paprašyti ponios Greindž juos išmesti. Jis nejučiomis įsikišo ryškų nailono gniutulėlį į kišenę ir patraukė apžiūrinėti namų.

Džekė užsimerkusi, padėjusi galvą ant tamsiai raudono vonios krašto, gulėjo vandenyje ir tyliai niūniavo kažkokią melodiją. Ši diena buvo itin gera. Jai pavyko žaibiškai perteikti žodžiais galvoje užsimezgsų siužetą. Buvo patenkinta, kad veiksmo vieta pasirinko Vakarus, senąją Arizoną, negyvenamą, rūsčią, žvarbią, nusėtą dykumą. Kaip tik tokios aplinkos reikia vyriškam, ugnį ir vandenį perėjusiam herojui ir neįtikėtinais naiviai herojei.

Patys dar to nesuvokdami jie žingsniuoja akmenuotu keliu pasitikti savo meilės. Džekei patiko kartu su savo herojais persikelti į 1880 metus, kęsti pliskinančią saulę, užuosti oda srūvantį prakaitą. Savaime suprantama, kad pavojai ir nuotykiškai laukė jų kiekviena-me žingsnyje. Pagrindinė veikėja, vienuolyne išauklėta mergina, išgyvena velniškai sunkų

tarpsnį, bet nieko, ji susidoros. Ji stipri. Net ir labai norėdama Džekė nebūtų galėjusi parašyti romano apie silpną moterį.

Na, o pagrindinis veikėjas... Galvodama apie jį Džekė nejučiomis šypsojosi. Įsivaizdavo jį taip aiškiai, tarsi būtų gulėjęs šalia jos vonioje. Tankūs tamsiai rudi plaukai, kurie nusiėmus skrybėlę saulėje įgydavo vario atspalvį. Ganėtinai ilgi, kad moteris panardintų į juos pirštus. Kūnas tvirtas ir raumeningas nuo jodinėjimo, bronzinis nuo įdegio, rauduotas, nes sunkumai, kurių herojus nevengė, paliko ant jo žymių.

Veidas liesas, kaulėtas, skruostai apaugę ražiena, nes jis dažnokai tingėdavo skustis. Lūpos... Nuo jo šypsenos merginų širdys imdavo smarkiau plakti, niekšai stingdavo iš siaubo. O akys... Nuostabios pilkos kaip plienas akys ilgomis tamsiomis blakstienomis, jų kampučiuose susimetęs raukšlelių tinklas – žiūrėdamas į Arizonos saulę jis turi prisimerkti. Žvilgsnis sunkus ir griežtas, kai tekdamas nuspausti gaiduką, karštas ir aistringas, kai apglėbdavo moterį.

Visos Arizonos moterys buvo pametusios galvą dėl Džeiko Redmano. Net ir pati

Silks

romantikos ir jausmų dvelksmas

1

meilės
architektai

Tikra Noros Roberts klasika. Du stiprūs, protingi ir talentingi architektai supranta, kad laimę galima rasti tik sugriovus širdį saugančias sienas...

Garsaus architekto Natano Pauelo gyvenimas buvo griežtai suplanuotas, kol vieną dieną, grįžęs namo, jis aptiko nepažįstamą merginą, besimaudančią jo vonioje.

Džekė Maknamara nesitikėjo, kad jos kuriamo herojaus prototipas iškils jai prieš akis šių namų šeimininko Natano pavidalu. Deja, charakteriu šis vyras visai nepanašus į jos rašomos istorijos herojų, nutrūktgalvį kaubojų. Natanas pernelyg santūrus, tvarkingas ir viską planuojantis. Tikra priešingybė pačiai Džekei – linksmam merginai, linkusiai viską gyvenime išbandyti.

Tačiau Džekė Maknamara ne veltui pasišovė tapti garsia rašytoja. Ji geba atpažinti puikios meilės istorijos užuomazgas... Tereikia stumtelėti nesusivokiantį herojų tinkama kryptimi. Ne, stumtelėti neužteks, teks imtis ryžtingų veiksmų.

As ♥ gamtą
At ♥ minkštą virtelę

svajonių knygos

9 786090 303580

romantika ♥♥♥♥♥
aistra ♥♥♥♥♥
drama ♥♥♥♥♥
intriga ♥♥♥♥♥
draugystė ♥♥♥♥♥
humoras ♥♥♥♥♥

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos